

Arrest

nr. 179 525 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 december 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 september 2016.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M.DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 24 augustus 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.2. Verweerder richt op 6 september 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verweerder kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verweerder bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleren, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verweerder de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de beslissing – dan wel in voorkomend geval de nota met opmerkingen –, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. In het proces-verbaal van 17 november 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij vraagt de Raad om in zijn arrest te vermelden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is ingetrokken, daar zij er alle belang bij heeft om deze beslissing uit het rechtsverkeer te zien verdwijnen aangezien de verwerende partij het bestaan van herhaalde verwijderingsmaatregelen later kan aangrijpen voor het opleggen van een inreisverbod. De verwerende partij stelt te volharden in haar standpunt dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten opschort, maar niet maakt dat dit moet worden beschouwd als ingetrokken. Gevraagd naar een onderbouwing van deze stelling, blijft de verwerende partij het antwoord schuldig.”*

1.4. Verweerder kan er zich ter terechtzitting niet toe beperken louter – zonder enige juridische onderbouwing – te stellen dat de afgifte van een attest van immatriculatie enkel de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten opschort, doch geenszins inhoudt dat dit bevel als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd. Dit geldt te meer, gelet op het zeer recente arrest van de Raad van State – waarnaar in de beschikking ook werd verwezen – waarin in ondubbelzinnige termen wordt gesteld dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verweerder zich te dezen bezondigt aan procedurele hardnekkigheid om ondanks het door hem gekend standpunt van de Raad van State ter terechtzitting toch vast te houden aan de stelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten slechts wordt geschorst door het voormelde attest van immatriculatie. Dit is een betreurenswaardige houding, te meer daar dit net als procedurele hardnekkigheid aan de kant van een verzoekende partij, een hinderpaal vormt in een vlotte afhandeling van beroepen. Wat betreft verzoekers bezorgdheid – die niet geheel ongefundeerd is, gelet op de hierboven beschreven hardnekkige weigering van verweerder tot berusting in vaste rechtspraak – aangaande het lot van de bestreden beslissing, bevestigt de Raad uitdrukkelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker als ingetrokken dient te worden beschouwd en derhalve niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is. Verweerder kan hiernaar derhalve niet langer teruggrijpen om hieraan enige verblijfsrechtelijke consequenties te koppelen.

1.5. Gelet op bovenstaande, brengt verweerder geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat het bevel om het grondgebied te verlaten – gelet op het tussengekomen attest van immatriculatie – als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd en dat verzoeker aldus geen belang meer heeft bij huidig beroep.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA